

Prospekt SLG Celje. Sezona 1965/66, št. 2. Izdalo in založilo Slovensko ljudsko gledališče Celje. Urednik: Janez Žmavc.
Naklada: 500 izvodov. Cena 40 dinarjev. Natisnila tiskarna CP »Celjski tisk« Celje.

SLG

1965/66
IT 2

Varh & Rendez - vous

SLOVENSKO LIUDSKO GLEDALIŠČE CELJE

David Garrick — Andrej Smole

VARH

Komedija v dveh dejanjih

Priredil Bogomil Fatur

O s e b e :

Gospod Srčè — Sandi Krošl

Gospod Ropotec, stric — Marjan Dolinar

Gospod Ropotec, sinovec — Drago Kastelic

Služabnik — Jože Pristov

Gospodična Malika — Minu Kjudrova

Nežika — Mija Mencejeva

Režija: FRANC URSIČ

Scenograf: Vladimir Rijavec

Kostumi: Vida Zupan-Bekčičeva

Lektor: Janez Žmavc

PREMIERA 5. NOVEMBRA 1965

Podobna stvar kot z Linhartovo slovenitvijo nemške »Die Feldmühle« (»Županova Micka«) se je pol stoletja kasneje — doba, ki je minila brez velikih dogodkov v slovenski dramatski književnosti in slovenskem gledališču — primerila z delcem angleškega avtorja, slavnega igralca Davida Garricka. V slovenski obleki, ki jo je skrojil Prešernov »bratec Andrej« Smole, je bil leta 1840 pri Blazniku prvokrat in doslej edino krat natisnjen »Varh«, »komedija v dveh dejanjih« ... Izvirnik tega prevoda, »The Guardian«, je že zdavnaj pozabljen, Smoletova predstavitev pa je zaživela svoje lastno življenje v slovenskem slovstvu in ga živi še danes; skromnejše pa je — in to po krivici — njeno življenje na slovenskem odru.

(Bogomil Fatur, iz spremnih besed
h knjižni izdaji).

FRANC URŠIČ

— slušatelj zadnjega letnika oddelka za režijo na AGRFTV v Ljubljani. Nocojšnja premiera je njegov debut v poklicnem gledališču.

»Z adaptacijama sem želel pripraviti publiki prijeten večer, razvedrilo, hkrati pa oživeti naši stari besedili, ki bi bili v kakšni drugi obliki nemara nesprejemljivi. Adaptaciji karakterizira rahla ironija v odnosu igravca do svojih likov. Parafraza Medvedovega besedila (persiflaža?). Predvsem pa kulturna manifestacija naše davnine.«

Anton Medved

RENDEZ-VOUS

Komedija v treh dejanjih

Evgen Lokar, upokojeni stotnik — Pavle Jeršin
Berta, njegova še mladostna soproga —

Marija Goršičeva

Danica, hči — Mija Mencejeva

Vida, hči — Minu Kjudrova

Robert Časl, zasebnik — Janez Bermež

dr. Ivan Slemšek, koncipient — Drago Kastelic

Mara, krščenica — Jana Šmidova

Glasba: Miroslav Vilhar

Besedilo pesmi: Svetlana Makarovič

in Vera Adlešič

Glasbeno vodstvo: Edo Goršič

Anton Medved (1869—1910), slovenski pesnik in dramatik. Zgodovinske igre po klasicističnih vzorih: Viljem Ostrovrhar, Ivan Kacijanar, Za pravdo in srce, veseloigre in dramatične slike. »Rendez-vous« je izšel 1906 v reviji »Dom in svet«.

Vodja predstave: Janez Robar — Šepetavka: Anica Kumer — Razsvetljava: Bogo Les — Tehnično vodstvo: Franjo Cesar — Odrski mojster: Franc Klobučar — Krojaška dela: Amalija Palirjeva in Jože Gobec — Frizerska dela: Vera Srakarjeva — Slikarska dela: Ivan Dečman — Čevljarska dela: Konrad Faktor — Rekviziterska dela: Ivan Jeram — Garderoba: Angela Korošec.

KAJ JE GLEDALIŠKA AVANTGARDA?

Upor proti malomeščanskemu načinu mišljenja in življenja.

Ne posnema življenja (realizem, naturalizem), marveč ga odkriva z indirektno metodo.

Realistično gledališče nas intelektualno zadovolji.

Avantgardno gledališče nas spodbuja k razmišljanju: kaj je hotel avtor s tem povedati?

REALIZEM pripoveduje zgodbo, razkriva neko situacijo, uporablja karakterje, ki so tako rekoč na dlani, videli smo »košček življenja«, zvedeli smo za neki nauk (da je denar zlo, da je vzgoja potrebna, da dobro zmaga nad zlom i. p.).

AVANTGARDA: nismo videli »koščka življenja«, nismo slišali za zgodbo (ali zelo poredkoma), smo se naučili kakšnega nauka? (Malo verjetno.) Če se nič takega ni zgodilo, kaj pa se je? ... Prav to — kaj se je zgodilo? — ni vselej lahko najti. Pogosto pridemo do spoznanja šele po predstavi (predstava je vedno doživetje!) z neko distanco, z močjo hladne analize.

AVANTGARDA pomeni vrnitev h gledališču, k njegovim čarovnijam in h gibanju. Lahko pretirava, marsikaj za lase privleče, saj nam kljub distanci, ki jo imamo do uprizoritve, obljublja globlji smisel pod površino — sliko naše lastne človeške situacije. Zaključki niso didaktični, njihova metoda ni razvita. Ideje nas ne dosežejo kot jasno organizirane propozicije, marveč kot sugestiven skupek tematičnega aranžmaja, podobno kot glasbene kompozicije.

AVANTGARDA pomeni nenehno iskanje, beg od vsakršne konvencionalnosti, samovšečnosti, fasadne solidnosti pa tudi zlaganosti, pomeni vrnitev k resničnemu, živemu gledališču.

AVANTGARDA ni smer. Lahko se pojavi kjerkoli ali kdajkoli, največkrat pa tedaj, ko grozi gledališču stagnacija.